

تحلیل نگاره‌های فتح‌خیبر مربوط به دوره‌های تیموری، ترکمن و صفوی

علیرضا مهدی‌زاده*

چکیده

واقعۀ خیبر، جایگاهی برجسته، مهم و نمادین نزد شیعیان دارد. این واقعه در نسخه نگاره‌های ادوار گوناگون به شیوه‌های مختلف بازنمایی شده است. در این مقاله، سه نگاره فتح‌خیبر مربوط به دوره‌های تیموری (کلیات تاریخی)، ترکمن (خاوران نامه) و صفوی (فالنامه)، برمبنای گفتمان تشیع (دوازده‌امامی) بررسی و تحلیل شده‌اند. گفتمان تشیع، مجموعه‌ای منسجم از مفاهیم، باورها و روایت‌ها را دربرمی‌گیرد که اندیشه، احساس، گفتار و رفتار شیعیان را تحت سیطره خود گرفته و به آنها شکل می‌دهد؛ منطقاً انتظار می‌رود در نگاره‌هایی با مضمون شیعی نیز عینیت و تحقق یافته باشد. از این‌رو، در بررسی نگاره‌های موردنظر این پرسش‌ها مطرح می‌گردد که کدام نگاره، گفتمان تشیع از واقعه فتح‌خیبر را بازنمایی می‌کند، آیا به‌صرف بازنمایی و حضور شخصیتی شیعی در این نگاره‌ها، می‌توان آنها را نگاره‌هایی شیعی دانست.

همچنین، مشخص نمودن گفتمان بازنمایی شده در هر نگاره و شناسایی ویژگی مهم و اصلی نگاره‌های شیعی، از اهداف این پژوهش است. بدین منظور، به بررسی محتوایی و شکلی نگاره‌ها پرداخته و عناصر بصری و تصویری، نشانه‌ها و نمادهای به‌کاررفته در هر نگاره، در راستای گفتمان تشیع توصیف و تحلیل شده‌اند. روش پژوهش توصیفی - تحلیلی - تطبیقی است و اطلاعات، از منابع کتابخانه‌ای جمع‌آوری شده است.

در نتیجه‌گیری این پژوهش می‌توان اظهار داشت، یکی از ویژگی‌های مهم و اصلی برای شناسایی و ارزیابی نگاره‌های شیعی، بازنمایی مضامین براساس گفتمان تشیع است که می‌باید در محتوا و صورت (شکل) آثار، به‌ظهور رسیده باشد. از میان نگاره‌های بررسی‌شده، این ویژگی مهم در نگاره فتح‌خیبر از دوره صفوی (فالنامه) ظهور یافته است؛ بدین منظور، نگارگر، نشانه‌ها، نمادها و تمهیدات تجسمی خاصی در آن به‌کار برده است.

کلیدواژگان: نگاره‌های فتح‌خیبر، دوره‌های تیموری، ترکمن و صفوی، گفتمان تشیع، نگاره‌های شیعی.

مقدمه

واقعۀ خیبر^۱ از مشهورترین رویدادهای اسلامی است که جایگاهی برجسته، مهم و نمادین نزد شیعیان دارد. به طوری که شیعیان برای بیان برتری، شجاعت، قهرمانی و قدرت اعجاز‌گونه حضرت علی (ع)، همواره بدان اشاره و استناد می‌کنند. این واقعه مورد تأیید اهل سنت نیز هست و آن را روایت کرده‌اند.^۲ باین حال، بازنمایی این واقعه در نسخه نگاره‌های ادوار مختلف به روش‌های متفاوت صورت گرفته و تابع گفتمان^۳ حاکم بر زمان تولید نگاره‌ها بوده است.

در این مقاله، سه نگاره معروف فتح‌خیبر مربوط به نسخه‌های مصور دوره‌های تیموری (کلیات تاریخی)، ترکمن (خاوران نامه) و صفوی (فالنامه) براساس گفتمان تشیع، مورد بررسی و تحلیل قرار خواهند گرفت. گفتمان تشیع، مجموعه‌ای منسجم از مفاهیم، واژگان، افراد، باورها و روایت‌های خاص این گرایش مذهبی را دربرمی‌گیرد که هسته مرکزی و اصلی تشکیل‌دهنده آن، باور به تعیین جانشینی و امامت حضرت علی از سوی خداوند است. حول این هسته، سایر مفاهیم، باورها و روایت‌های خاص این گفتمان مفصل‌بندی شده‌اند (تصویر ۱)؛ از آنجاکه در یک گفتمان، همه مفاهیم از ارزش یکسان و برابر برخوردار نیستند (سلطانی، ۱۳۸۴)، می‌توان مهم‌ترین مفهوم در گفتمان تشیع را، تأکید بر ساحت قدسی و ابعاد معنوی شخصیت‌های مقدس شیعه دانست که تحت عنوان عصمت شناخته می‌شوند؛ زیرا جایگاه و اهمیت اصل عصمت در گفتمان تشیع به حدی است که بدون در نظر گرفتن آن، ماهیت گفتمان تشیع به کلی دگرگون می‌شود.^۴ از سوی دیگر، همان‌طور که هر گفتمان به واسطه در اختیار گرفتن ذهن سوژه‌ها، به گفتار و رفتارهای فردی و اجتماعی آنها

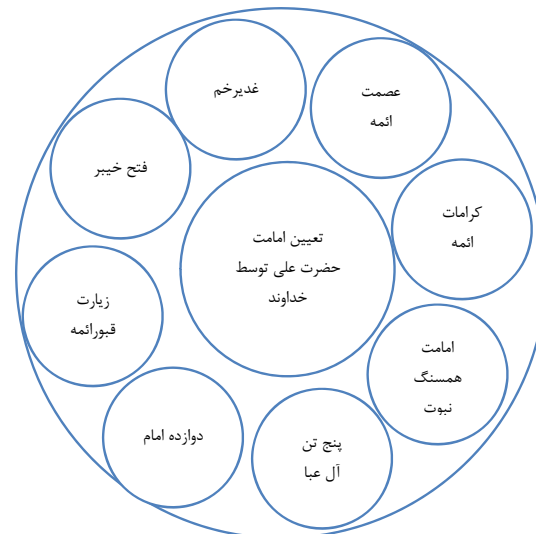
شکل می‌دهد (سلطانی، ۱۳۸۳)؛ گفتمان تشیع نیز، به خصوص باور به جایگاه فرانسائی و قدسی ائمه شیعه، در کلیه شئون زندگی شیعیان از گفتار تا رفتار و آیین‌های آنان جلوه‌گر است.^۵ به همین دلیل، انتظار می‌رود مفاهیم مهم و کانونی این گفتمان، در نگاره‌های دربرگیرنده مضامین شیعی مورد توجه قرار گرفته و در محتوا و صورت (شکل) آثار عینیت و تحقق یافته باشد. در واقع، نگاره‌های شیعی به‌مانند سایر آداب و رسوم و آیین‌های زندگی شیعیان، می‌باید مخاطب را به فضای گفتمانی تشیع رهنمون سازند. بنابر آنچه بیان شد، در بررسی نگاره‌های مورد نظر این سؤال‌ها مطرح می‌شوند: ۱. کدام نگاره، گفتمان تشیع از واقعه خیبر را بازنمایی می‌کند. ۲. آیا به‌صرف بازنمایی رویداد یا حضور شخصیتی شیعی در این نگاره‌ها، می‌توان آنها را نگاره‌هایی شیعی دانست. ۳. اساساً، ویژگی مهم و اصلی نگاره‌های شیعی چیست. همچنین، تحلیل گفتمان مصور شده در نگاره‌های مورد نظر و بیان ویژگی مهم و اصلی نگاره‌های شیعی از اهداف این مقاله است. از این رو، با بررسی و تحلیل محتوایی و شکلی هر نگاره، دو جنبه مهم: یکی باور و روایت مصور شده از فتح خیبر و دیگری چگونگی بازنمایی شمایل حضرت علی که به‌وضوح بیانگر گفتمان ظهور یافته در نگاره‌ها هستند، مورد توجه قرار خواهند گرفت. شناخت این جنبه‌ها از طریق بررسی و تحلیل عناصر بصری، نشانه‌ها، نمادها و تمهیدات تجسمی^۶ به کاررفته در نگاره‌ها میسر می‌گردد.

تحلیل‌های گفتمانی از امکانات و قابلیت‌های مناسب و بالقوه‌ای برای تبیین آثار هنری برخوردارند؛ بنابراین، به دلیل گفتمان متفاوتی که تشیع نسبت به مفاهیم و رویدادهای اسلامی قائل است، یکی از روش‌های سودمند برای شناخت ویژگی‌های نگارگری شیعی، به کارگیری روش تحلیل گفتمان در بررسی نگاره‌هاست که تاکنون کمتر مورد توجه پژوهشگران قرار گرفته است. با توجه به اینکه «به‌طور شگفت‌آوری، پژوهش‌های اندکی درباره هنر شیعی موجود است» (khosronejad, 2011: 1)؛ با انجام پژوهش‌هایی از این دست، می‌توان مطالعات کیفی و مباحث نظری پیرامون هنر و نگارگری شیعی را گسترش داد.

پیشینه پژوهش

– کتاب

برخلاف اینکه پژوهش‌های متعددی در حوزه هنر و نگارگری اسلامی صورت گرفته،^۷ در مورد هنر و به‌خصوص نگارگری شیعی و خصوصیات آن، پژوهش‌های زیادی انجام نشده است. به‌هر تقدیر، جان رنارد^۸ (۱۹۹۹) در "اسلام و تصویر قهرمان"^۹، به موضوع شمایل‌سازی شخصیت‌های قهرمان در اسلام بر مبنای دیدگاه‌های مختلف در سرزمین‌های اسلامی

تصویر ۱. صورت‌بندی گفتمان تشیع (نگارنده)

نگاره‌ها به ترتیب تاریخی بر مبنای مفاهیم مهم و روایت‌های مورد نظر گفتمان تشیع نسبت به واقعه خیبر و قهرمان اصلی آن (حضرت علی)، بررسی محتوایی و شکلی شده‌اند. برای شناخت گفتمان مصور شده در نگاره‌ها، عناصر بصری، نشانه‌ها، نمادها و تمهیدات تجسمی به کار رفته در آنها، شناسایی و مطابق با گفتمان تشیع توصیف و تحلیل شده‌اند. در نهایت، مباحث طرح شده پیرامون نگاره‌ها، در قالب جدول آورده شده است.

دوره تیموری، نگاره نسخه کلیات تاریخی

این نگاره متعلق به نسخه کلیات تاریخی^{۱۴} حافظ آبرو (۸۰۹-۸۳۴) و به سفارش، شاهرخ نگارش یافته است (تصویر ۲). برای تحلیل و سنجش نگاره، باید این پرسش‌های مهم را مدنظر قرار داد که نگاره، چه روایتی از واقعه خیبر را بازمی‌نمایاند و شمایل حضرت علی چگونه و به چه روشی (واقع نمایانه یا نمادین) مصور شده است. به بیان دیگر، آیا شمایل حضرت، به شیوه‌ای مناسب و متناسب با شخصیت قدسی ایشان که مورد تأکید گفتمان تشیع است، به تصویر درآمده است. اساساً شمایل حضرت چه شخصیتی را به ذهن مخاطب متبادر می‌کند. به طور کلی زندگانی حضرت علی یکی از رایج‌ترین مضامین تصویرسازی در جهان اسلام به خصوص تشیع بوده و شمایل ایشان، به دلیل وجود دیدگاه‌های مختلف مذهبی، به شکل‌های متفاوت به تصویر درآمده است (Renard, 1999). بنابراین، بررسی چگونگی به تصویر کشیده شدن شمایل حضرت علی از این جهت اهمیت دارد که باور و روایت مذهبی، در شمایل عینیت و صورت مجسم پیدا می‌کند و می‌توان آن را شاخصی برای شناخت گفتمان و طرز تلقی مورد نظر هنرمند یا رایج در دوران تولید اثر دانست. طبیعتاً هنرمندان بر مبنای گفتمان مورد نظر خود یا رایج در دوران خویش، به تصویرپردازی شمایل و چهره شخصیت‌های مقدس به شکل و شیوه‌ای خاص؛ از واقع نمایانه تا نمادین روی آورده‌اند و از عناصر بصری و تصویری، نشانه‌ها، نمادها و تمهیدات تجسمی بهره برده‌اند. لازم به توضیح است که در هر دوره‌ای از نگارگری ایرانی، ویژگی‌هایی وجود دارد که یک سبک را از سبک‌های دیگر متمایز می‌گرداند.^{۱۵} با این حال، «اگر بپذیریم که چگونگی تغییر نظام‌های هنری در هر دوره تاریخی، بر بستری از تحولات اساسی در گفتمان کلان آن دوره ظهور می‌یابد» (سجودی و قاضی مرادی، ۱۳۹۱: ۱۹۴)؛ پس برای پاسخ به پرسش‌های مطرح شده مقاله، می‌توان روش تصویرسازی شمایل حضرت علی را در نگاره‌های مورد نظر، بر مبنای مفاهیم مهم گفتمان تشیع، بررسی و تحلیل نمود تا مشخص شود که آیا نگاره‌ها، باورها و روایت‌های شیعی را منعکس می‌سازند.

پرداخته است. پدram خسروئزاد (۲۰۱۱) در کتاب "هنر و عناصر فرهنگی تشیع ایرانی"،^{۱۰} مقالات متعددی را مربوط به هنر شیعی، مانند شمایل سازی شیعی در هنر عامیانه، بازنمایی مضامین شیعی در کتاب‌های چاپ سنگی قاجار و شمایل سازی حضرت علی به عنوان شیر خدا، تدوین کرده است. مهناز شایسته‌فر (۱۳۸۴)، در "هنر شیعی ..."، عناصر و نمادهای شیعی در نگارگری و کتیبه‌نگاری دوره‌های تیموری و صفوی را بررسی نموده و نگاره فتح خیبر کلیات تاریخی را نیز توصیف و تحلیل کرده است.

معصومه فرهاد (۲۰۱۰) نیز در "فالنامه، کتاب پیشگویی"،^{۱۱} نشانه‌ها و نمادهای شیعی نگاره فتح خیبر را معرفی کرده است.

- مقاله

از سوی دیگر، در بحث شمایل سازی، حبیب‌الله آیت‌اللهی و علی‌اصغر شیرازی (۱۳۸۶) در "شمایل سازی و شمایل آفرینی"، تاریخ شمایل سازی را بیان کرده و به چگونگی شمایل آفرینی امامان اطهار (ع) در میان هنرمندان ایران و دلایل آن پرداخته‌اند. فاطمه صدقت (۱۳۸۵) در "نسخه خطی خاوران نامه شاهکار نگارگری مذهبی ترکمانان"، نگاره فتح خیبر این نسخه را ذیل نگاره‌های حماسی، توصیف و تحلیل نموده است. افشاری و همکاران (۱۳۸۹) در "بررسی روند نمادگرایی شمایل‌ها در نگارگری اسلامی از نظر نشانه‌شناسی"، روش‌هایی را که هنرمندان اسلامی در ایران برای ترسیم چهره ائمه اطهار به کار گرفته‌اند، در دو دسته کلی: واقع‌نمایی و نمادین بررسی کرده‌اند. علی‌اصغر سلطانی (۱۳۸۶) در "تحلیل گفتمانی فیلم‌های سیاسی-اجتماعی"، به چگونگی بازتولید گفتمان جامعه در فیلم‌ها بر اساس نظریه گفتمان لاک^{۱۲} و موفه^{۱۳} پرداخته است. همچنین، فرزنان سجودی و بهناز قاضی مرادی (۱۳۹۱) در "تأثیر گفتمان مشروطیت بر هنجارهای تصویری دوره قاجار"، تأثیر گفتمان‌های رایج در دوران مشروطه را بر عکس‌های دوره قاجار بررسی کرده‌اند. با این همه در تمامی پژوهش‌های ذکر شده، نگاره‌هایی با مضمون شیعی، از منظر گفتمان تشیع و مفاهیم، باورها و روایت‌های خاص آن بررسی نشده‌اند و درباره ویژگی اصلی نگاره‌های شیعی پژوهشی صورت نگرفته؛ به بحث اهمیت ظهور گفتمان تشیع و مناسبت میان صورت و محتوا در نگاره‌های شیعی نیز پرداخته نشده است.

روش پژوهش

روش به کار گرفته شده در این پژوهش، از نوع توصیفی-تحلیلی-تطبیقی است و اطلاعات از طریق منابع کتابخانه‌ای جمع‌آوری شده است. روند انجام پژوهش بدین شکل است که

در حالی که در بینش اسلامی به خصوص عرفانی «نباید انسان را به حدود جسمانی اش فروکاست؛ زیرا این فروکاستگی و تقلیل، به معنای نادیده گرفتن جنبه متعالی و خدایی انسان است» (حکمت، ۱۳۸۴: ۲۲۶). این حکم درباره بازنمایی شمایل شخصیت‌هایی چون حضرت علی که اصلی‌ترین و ممتازترین وجه وجودی‌شان، ارتباط با ساحت قدسی است، اهمیتی دوچندان می‌یابد که در این نگاره، به هیچ‌وجه مورد توجه قرار نگرفته است.

همان‌طور که اشاره شد، واقعه فتح خیبر را اهل سنت نیز روایت کرده‌اند؛ ولی در روایتی که شیعیان ارائه داده‌اند، بر جنبه‌های فوق انسانی و اعجاز‌گونه عمل حضرت علی تأکید بسیار می‌شود. به طوری که یکی از فقهای شیعه پس از شرح ماجرا می‌نویسد: «و از مواردی است [واقعه خیبر] که خداوند متعال او را به نیرو و قدرت ممتاز گرداند و خرق فرمود و آن را نشانه و معجزه قرارداد» (شیخ مفید، ۱۳۸۸: ۲۸۹). برخلاف این طرز تلقی، در نگاره مذکور به هیچ‌نماد و نشانه‌ای که بر جنبه فوق انسانی و معجزه گونه پیروزی حضرت علی تأکید کند، بر نمی‌خوریم. اساساً غلبه بُعد روایی نگاره بر جنبه نمادین آن آشکار است و تنها روایت تاریخی واقعه، مصور شده که در راستای محتوای تاریخی کتاب و دیدگاه اهل سنت است. در نوشته گوشه تصویر نیز، پس از نام حضرت علی به جای علیه‌السلام از اصطلاح رضی‌الله‌عنه استفاده شده که بیشتر

تصویر ۲. فتح خیبر، کلیات تاریخی حافظ آبرو، تیموری، هرات (شایسته فر، ۱۳۸۴: ۳۲)

با این توضیحات، همان‌طور که در تصویر پیداست، پیامبر (ص) در سمت چپ نگاره حضور دارد و نظاره‌گر شجاعت حضرت علی در جنگ است. علی، تک‌وتنها به‌مواجهه با دشمنان رفته و با یک‌دست در قلعه را از جای کنده و با دست دیگر، شمشیرش را بر سر یکی از دشمنان زده است. تعدادی از دشمنان در تلاش‌اند حضرت را متوقف سازند و دو سربازی که حضرت آنها را کشته، در جلوی پای ایشان افتاده‌اند. اگرچه محل قرارگیری حضرت در نگاره، چشم مخاطب را به سوی خود جلب می‌کند و او را شخصیت اصلی واقعه معرفی می‌نماید و بلندی دیوار قلعه و سربازانی که از بالا سنگ پرتاب می‌کنند، بر دشواری کار حضرت صحنه می‌گذارد و بیانگر دلیری و شجاعت ایشان است؛ لیکن، شکل ظاهری پیکر و فیزیک جسمانی حضرت، انسانی توانمند و قهرمانی خاص را به ذهن متبادر نمی‌کند. شمایل حضرت، به‌سان جنگجویی عادی و بدون هیچ عنصر بصری، تزئینی و نمادینی به تصویر درآمده و از این مهم‌تر، چهره حضرت که به تصویر کشیده شده، نشان می‌دهد بُعد معنوی و مقدس وجود ایشان نادیده گرفته شده است. در حالی که حضرت علی به‌عنوان پیشوای اول شیعیان، از جایگاه بی‌بدیل، والا و مقدسی در گفتمان تشیع برخوردار است و مظهر پاکی، صداقت، شجاعت، آزادی و کمال معنوی دانسته می‌شود. به همین دلیل، شیعیان از پیامبر نقل می‌کنند که فرمود: «اگر درختان قلم و دریاها مرکب و جنیان حسابگر و آدمیان کاغذ، نمی‌توانند فضایل علی بن ابی‌طالب را بشمارند که فضیلت‌ها و حالات او را از نظر شرف و کمال جز خدای سبحان و رسولش نمی‌داند» (دیلمی، ۱۳۷۷، ج ۲: ۲). چنین ساحت قدسی و والایی، زبان و روش بیانی درخور و متناسب معنویت و روحانیت خویش می‌طلبد که از نمایش چهره حضرت و به تصویر کشیدن واقع نمایانه شمایل و چهره ایشان بدون استفاده از هیچ عنصر بصری و نمادین خاصی (مانند شکل، اندازه، رنگ و نقش)، چنین مفهوم و نظرگاهی منتقل نمی‌شود.

علی‌رغم تأکید گفتمان تشیع بر تمایز و برتری حضرت علی نسبت به تمامی انسان‌ها، پیکر حضرت، بدون وجه تمایز شکلی خاصی نسبت به پیکر دشمنان اسلام، به تصویر کشیده شده است. در حالی که حضرت، از برگزیدگان خاص خداوند است و در نظر شیعیان بالاتر از هر وصف، برتر از اندیشه و والاتر از جوهر کلام دانسته می‌شود:

نه خدا توانمش خواند نه بشر توانمش گفت

متحیرم چه نامم شه ملک لافتی را

(شهریار، ۱۳۵۵)

به‌هرروی، شمایل حضرت در این نگاره، شخصیت ایشان را به حدود جسمانی و صورت خاکی اش تقلیل داده است.

می‌دهد. موقعیت فضایی و اندازه شمایل حضرت در کادر تصویر نیز، سبب تأکید بر ایشان شده است؛ مانند نگاره پیشین، با پوششی معمولی و بدون زره جنگی ترسیم شده، با این تفاوت که در این نگاره، شمشیر ندارد که رشادت و بی‌باکی و روحیه پهلوانی شان را بیشتر منعکس می‌نماید. همچنین، نگارگر برای نشان دادن قدرت و توانایی جسمانی حضرت، او را فربه‌تر از دیگران کشیده و در مقایسه با نگاره نسخه کلیات تاریخی، قدرت، صلابت و استحکام در پیکر حضرت هویدا است. اگر چه می‌دانیم که از خصوصیات نگارگری این دوره، ترسیم انسان‌های درشت‌اندام، نیرومند و دارای سر بزرگ است (پاکباز، ۱۳۷۹)؛ با این حال، در این نگاره، پیکر حضرت علی از پیکر سایر شخصیت‌ها، کاملاً متمایز است. در بخشی از نگاره، بام قلعه در خارج از کادر اصلی قرار داده شده که نشان دهنده نفوذناپذیری قلعه است و اهمیت مبارزه قهرمانانه و پهلوانانه حضرت علی را بیشتر به نمایش می‌گذارد. به هر حال، نگارگر، بر قدرت و توانایی پهلوانانه و قهرمانانه حضرت به‌مانند انسانی شجاع و نترس و فاتح تأکید کرده است. باینکه نگارگر، شعله‌های آتش را در اطراف سر حضرت قرار داده و با گذاشتن نقوش تزئینی بر روی

تصویر ۳. خاوران نامه، فتح خیبر، دوره ترکمن (انوری، ۱۳۸۱: ۶۱)

اهل سنت آن را به کار می‌برند. به هر روی، این نگاره مطابق با گفتمان شیعه مصور نشده است؛ زیرا در نگاره مورد نظر، نه تنها نشانی از قدرت الهی امیرالمؤمنین دیده نمی‌شود؛ بلکه در تصویرسازی شمایل حضرت نیز، هیچ نماد و نشانه‌ای برای ارجاع مخاطب به مدلول حقیقی و شخصیت والای ایشان به‌عنوان یکی از برگزیدگان الهی به‌کار نرفته است.

دوره ترکمن، نگاره نسخه خاوران نامه

این نگاره مربوط به نسخه خاوران نامه است که در شیراز (۸۸۱ ه.ق.) مصور شده و از مشهورترین آثار مربوط به مکتب ترکمن زمان قره قویونلوهاست؛ نگاره‌های آن را نقاشی به نام، فرهاد رقم زده است. «بیش‌تر پژوهندگان، خاوران نامه ابن حسام را بهترین تقلید از شاهنامه فردوسی دانسته‌اند» (انوری، ۱۳۸۱: ۲۲)؛ که در آن، حضرت علی، پهلوانی با توانایی‌های خارق‌العاده معرفی می‌شود و با رستم، پهلوان ایرانی همانند شده است. قره قویونلوها، سلسله‌ای شیعی بودند و خاوران نامه تحت حمایت آنان مصور گشت. در این دوره، اشعار مذهبی شکوفایی خاصی یافت و سرودن مثنوی نیز رایج شد و شاید بتوان خاوران نامه را مشهورترین مثنوی شیعی دانست (صداقت، ۱۳۸۵). با این همه، از تصاویر و مضامین نگاره‌ها برمی‌آید که هدف از نگارش و تصویری سازی کتاب، بالابردن مقام پهلوانی حضرت علی نزد مردم بوده است؛ زیرا در اساطیر و تاریخ ایران، حماسه قهرمانان و پهلوانان بسیاری ذکر شده که سراسر صحنه دلاوری‌های مردانی است که نماد و سمبل پاکی و مبارزه با پلیدی بوده‌اند. از آنجاکه حضرت علی، جایگاه خاصی در اندیشه و قلب مردم ایران داشته، بعد قهرمانی و پهلوانی دلاوران ایرانی به این شخصیت نیز تسری یافته است. هنرمندان مسلمان ایران با عشق به امیرالمؤمنین کوشیده‌اند در کنار بعد معنوی شخصیت امام، با بیان وقایع آمیخته با افسانه در مورد حضرت، شخصیت اسطوره‌ای و بعد پهلوانی ایشان را نیز نشان و از این طریق، علاقه مردم به حضرت را افزایش دهند. به هر روی، مانند نگاره قبل، پرسش‌های اساسی درباره روایت مصور شده و چگونگی تصویرسازی شمایل حضرت را در این نگاره نیز به آزمون می‌گذاریم.

در نگاره فتح خیبر این نسخه همانند نگاره قبل، شمایل حضرت علی حالتی واقع‌گرایانه دارد و چهره حضرت به تصویر کشیده شده؛ تنها وجه تمایز ایشان با سایر اشخاص، وجود شعله دور سر است که در نگاره قبل وجود نداشت (تصویر ۳). حضرت، تنها با یک دست، در قلعه را از جای کنده و بلند کرده است. در مقایسه با نگاره قبلی، در خیبر بزرگ‌تر و محکم‌تر به نظر می‌رسد که قدرت پهلوانی و زور بازوی حضرت را بیشتر نشان

لباسش، او را از سایرین متمایز گردانیده؛ اما چهره حضرت به روش واقع‌گرایانه و بدون نقاب به‌نمایش درآمده است. بنابراین، در این نگاره نیز مانند نگاره نسخه کلیات تاریخی، با شگرد و تمهید بصری و نمادگرایی خاصی که نشانگر شخصیت فوق بشری و مقدس‌گونه حضرت علی به آن شکل که در ذهن و باور شیعیان است، برنمی‌خوریم. اصل مهم گفتمان تشیع یعنی تأکید بر جایگاه قدسی حضرت، به شکلی برجسته نشان داده نشده است.

باید توجه داشت که برخلاف قهرمانان و پهلوانان تاریخی، حضرت علی، قهرمانی معمولی و وابسته به نیروی انسانی نیست، بلکه قهرمانی با توانمندی‌های آسمانی و خارق‌العاده نزد شیعیان شناخته می‌شود که همواره بر قدرت الهی خود تکیه داشته است. اساساً، بر مبنای گفتمان تشیع، تمام ابعاد وجودی امامان به نوعی آشکارکننده قدرت خداوند است؛ همه امتیازات برتر امامان به مدد نیروی معنوی و آسمانی است که خداوند به آنها عطا کرده است. به همین دلیل، «امامان نیز همواره به این نکته تأکید داشته‌اند که عنایت خاص خداوند در همه احوال شامل حال ایشان گردیده و از این نظر بر دیگران برتری دارند» (محمدجعفری، ۱۳۸۹: ۲۹)؛ اما در این نگاره، تمهید، نشانه، نماد، عنصری تزئینی یا تصویری برای بیان این نظرگاه به کار گرفته نشده است. بنابراین، نگاره مذکور نیز مخاطب را به مدلول حقیقی شخصیت حضرت رهنمون نمی‌سازد و اگرچه مضمونی شیعی را روایت می‌کند اما از نظر صوری (شکلی)، مطابق گفتمان تشیع مصور نشده است.

تا اینجا، از بررسی این دو نگاره می‌توان اظهار داشت که از منظر گفتمان تشیع، شیوه واقع‌نمایی و نمایش چهره حضرت علی، روشی مناسب و متناسب با ابعاد معنوی و قدسی وجود ایشان نیست.^{۱۴} زیرا حتی اگر قائل باشیم که «روحانیت و معنویت فی ذاته مستقل از صورت است، اما این ابداع بدین معنی نیست که می‌تواند به هر شکل و صورتی بیان و ابلاغ شود» (بورکهارت، ۱۳۷۶: ۸). در این نگاره‌ها، هنرمند، نخواستار یا نتوانسته در بیان حقیقت معنوی وجود حضرت و منعکس نمودن روایت اعجاز‌آمیز واقعه به‌وسیله عناصر بصری، نشانه‌ها و نمادها، به موفقیتی نائل گردد. باید تأکید کرد که جایگاه فوق بشری و ممتاز ائمه در گفتمان شیعه اهمیت بسیار دارد. به طوری که در روایات شیعی آمده است: «خداوند وجودهای مقدس معصومین را مظاهر اسماء و صفات جلالیه و جمالیه خود قرار داده و به‌واسطه آن انوار طیبه شناخته می‌شود و مردم به‌وسیله آنها به پرستش خداوند قیام و اقدام می‌نمایند» (بروجردی، ۱۳۶۶: ۳۹). همچنین، از منظر گفتمان تشیع، شخصیت‌های مقدس آن به‌خصوص

حضرت علی، مثل و مانندی ندارند و وجود مقدس شان به همان کمیت جسمانی و صورت خاکی محدود نمی‌شود. بلکه به قول یکی از فقهای شیعه: «امام در روزگار خود نظیر ندارد، کسی به او نزدیک نیست، هیچ دانشمندی با او هم‌تراز نیست، بدل ندارد، مثل و مانندی ندارد، بدون اینکه به دنبال فضیلت باشد و یا خود فضیلت به دست آورده باشد، فضیلت به او اختصاص یافته است» (شیخ صدوق، ۱۳۷۲: ۴۵۱). بازتاب چنین گفتمانی درباره ائمه شیعه به‌خصوص حضرت علی در ادبیات و شعر شاعران شیعی مسلک نیز دیده می‌شود که بیانگر اهمیت این طرز تلقی در گفتمان شیعه است.

علی ای همای رحمت تو چه آیتی خدا را
که به ما سوا فکندی همه سایه هما را
دل اگر خداشناسی همه در رخ علی بین
به علی شناختم به خدا قسم خدا را
(شهریار، ۱۳۵۵)

همان‌طور که شاعر به مدد کلمات، استعارات و سایر آرایه‌های ادبی، دیدگاه خود را بیان می‌نماید، نگارگر نیز به یاری عناصر بصری مانند خط، شکل، رنگ و ترکیب‌بندی اثر می‌تواند چنین هدفی را دنبال کند.

به‌هرروی، اگرچه از نظر شیعیان، حضرت علی دارای ابعاد گوناگون و برجستگی‌های ممتاز بی‌شماری است؛ لیکن، جنبه تقدس‌گونه و معنوی، کانونی‌ترین بُعد وجودی و شخصیتی ایشان است که در همه حال باید مورد توجه و تأکید قرار گیرد. زیرا اگر صورت جسمانی و زمینی حضرت علی، بی‌واسطه و بدون به‌کار بردن تمهید، نشانه، نماد و یا عنصر تصویری خاصی، به شکلی عادی به تصویر کشیده شود، حالت معمولی و کمی و این جهانی به خود می‌گیرد و از حقیقت خویش دور می‌ماند. در نتیجه، مخاطب را به مدلول حقیقی وجود ایشان یعنی ساحت قدسی و کمال باطنی، ارجاع نمی‌دهد. صورت مادی و جسمانی بر مناسباتی مادی و این جهانی دلالت دارد که نمی‌تواند مدلول حقیقی شخصیت‌های مقدس را بازنمایی کند و به مخاطب یادآوری نماید؛ زیرا می‌توان گفت «تصویر، انسان را به حدود جسمانی‌اش تقلیل می‌دهد» (شوان، ۱۳۷۲: ۳۹). همچنین، تصویر واقع‌نمایانه از یک انسان الهی نمی‌تواند مقام و جایگاه قدسی او را منعکس سازد؛ مگر این که روش و زبانی به کار گرفته شود که مشحون از نمادها و نشانه‌ها باشد و هنرمند به‌واسطه آنها، از بازنمایی واقع‌گرایانه و رئالیستی که از دل‌بستگی به دنیای خاکی و فانی سخن می‌گوید، اجتناب کرده باشد. از این طریق، امکان نمایش مفاهیم عمیق و معنوی در قالب تصاویر تاحدودی میسر می‌گردد.

دوره صفوی، نگاره نسخه فالنامه تهماسبی

این نگاره مربوط به نسخه فالنامه^{۱۷} است که در دوران شاه تهماسب صفوی مصور شده است. اولین تمایز مهم این نگاره نسبت به دو نگاره قبل، مربوط به شرایط فکری، مذهبی و سیاسی متفاوت آن است که نقشی تعیین کننده در چگونگی بازنمایی این نگاره داشته است؛ زیرا برخلاف نگاره‌های پیشین، این نگاره در دوره‌ای که گفتمان تشیع رسمیت یافته بود و از لحاظ مذهبی، سیاسی و اجتماعی در اقتدار کامل قرار داشت، مصور شده است. شاه تهماسب برای ساختن جامعه‌ای کاملاً شیعی و بیان و تبلیغ حقانیت و مشروعیت شیعه، از همه ابزارهای سیاسی (مانند نزدیک شدن به علمای شیعی و دادن قدرت به آنها)، فرهنگی و هنری (مانند رواج آیین‌های شیعی مثل قصه‌خوانی و روضه‌خوانی مذهبی) بهره گرفت و دوره حکومتش به دوران تثبیت یکی از مؤلفه‌های اصلی صفویان یعنی تشیع تبدیل شد (صفت گل، ۱۳۸۱). فعالیت‌های شاه تهماسب در گسترش گفتمان تشیع در جامعه به حدی بود که به قول یکی از نویسندگان دورانش: «رواج دین محمدی و رونق مذهب اثنی عشری در زمان سلطنت آن اعلی حضرت به مرتبه‌ای رسید که زمان مستعد آن شد که صاحب‌الامر لوای ظهور برافرازد» (شیرازی، ۱۳۶۹: ۶۰). از این رو، در نگاره فتح خیبر فالنامه، نگارگر، متأثر از فضای گفتمانی (تشیع) که هویتش را شکل داده بود، روایت و معنای مورد نظر گفتمان تشیع از واقعه فتح خیبر را برجسته ساخته است.^{۱۸}

نگاره، به مانند دو نگاره قبل، لحظه اوج واقعه را نشان می‌دهد که حضرت علی در خیبر را از جای کنده و به دست گرفته (تصویر ۴)؛ در حالی که پیامبر در سمت راست نگاره، نظاره‌گر دلیری و شجاعت جانشین خود است. در همین جاست که با تجلی کامل یکی از کلیدی‌ترین مفاهیم گفتمان تشیع درباره شخصیت‌های شیعه یعنی جنبه تقدس گونه آنها روبه رو می‌شویم که در نگاره‌های پیشین این گونه نبود. بدین صورت که پیامبر و حضرت علی با روبند چهره و شعله‌های آتش دور سر، به تصویر درآمده‌اند. بُعد معنوی و مقدس حضرت علی برای نگارگر آن قدر اهمیت داشته که حتی بر روی زین مرکب ایشان نیز، شعله‌های آتش را (به نشانه تقدس صاحب مرکب) ترسیم کرده است. یکی دیگر از تفاوت‌های بنیادین این نگاره با نگاره‌های پیشین، بازنمایی گفتمان تشیع درباره جایگاه و موقعیت حضرت علی است. در گفتمان تشیع، مقام و منزلت حضرت علی همسان با مقام و موقعیت پیامبر دانسته می‌شود. از این روست که در روایتی شیعی آمده که پیامبر فرمود: «ای علی، خدا را نشناخت جز من و تو، و مرا نشناخت جز

خدا و تو، و تو را نشناخت مگر خدا و من» (مجلسی، ۱۳۶۹: ج ۳، ۲۷۳). همچنین، در روایتی دیگر، پیامبر در حمایت از حضرت علی فرمود: «چرا عده‌ای به بدی یاد می‌کنند از کسی که مقام و منزلتش نزد خدا، همچون مقام و منزلت من است» (شیخ صدوق، ۱۳۷۲: ۱۹). در راستای این طرز تلقی، نگارگر، پیامبر و حضرت علی را یکسان و یک‌شکل به تصویر درآورده است؛ هر دو بزرگوار دارای شعله‌های آتش یک اندازه، روبند چهره و عمامه یک‌شکل، لباس با نقش و رنگ مشابه و حتی پیکر یک اندازه هستند. با این شگرد و تمهید تصویری، هنرمند توانسته مقام و منزلت برابر دو شخصیت را به مخاطب انتقال دهد.

نشانه قابل تأمل دیگری که گفتمان شیعی از واقعه خیبر بازمی‌نمایند، تصویر فرشته‌ای است که پاهای حضرت علی بر دستان او قرار گرفته و در میان نگاره‌های فتح خیبر، بی‌نظیر است. هنرمند، با این نشانه تصویری، بر پیوند حضرت با آسمان و تکیه او بر نیروهای فرازمینی و الهی تأکید می‌نماید و درست، به همین دلیل است که این نگاره از سایر نگاره‌های فتح خیبر متمایز می‌گردد. پاهای حضرت علی بر روی دستان فرشته‌ای قرار گرفته که نشانه‌ای از قوت ربانی و نصرت سبحانی اوست. همان گونه که در روایت شیعی فتح خیبر آمده، پیامبر در روز واقعه به علی فرمود: «پرچم را بگیر و برو که جبرئیل به همراه توست» (شیخ مفید، ۱۳۸۸: ۱۱۲). خود حضرت نیز

تصویر ۴. فتح خیبر، فالنامه، کتابخانه چستر بییتی دوبلین، ۴۵×۵۹،۵ سانتی‌متر (farhad,2010:121)

درباره این واقعه فرمود: «به خدا سوگند در قلعه خیبر را نه به نیروی جسمانی، بلکه با نیروی رحمانی و الهی از جای برکندم» (رسولی محلاتی، ۱۳۷۵: ۱۵۲). برمبنای این روایات و گفتمان شیعه، در این نگاره، برخلاف دو نگاره قبلی که موضوع از جنبه تاریخی و بُعد پهلوانی و قهرمانی شخصیت حضرت علی به تصویر کشیده شده است، خارق‌العاده و معجزه‌وار بودن عمل حضرت علی و تکیه او بر نیروهای قدسی، حضوری پررونق دارد. از این‌روست که اگرچه مضمون نگاره برگرفته از رویدادی تاریخی است، اما عناصر و جلوه‌های نمادین بر فضای اثر غلبه و فزونی دارند؛ به طوری که برخلاف دو نگاره پیشین، حتی مخاطب ناآشنا با واقعه و گفتمان تشیع نیز در اولین نگاه، روایت و محتوای قدسی و معنوی اثر را درک می‌نماید. ظهور و تجلی شگردهای تصویری و پردازش‌های نمادین در نگاره فتح خیبر این نسخه را بایستی از این منظر بررسی کرد که اصولاً هنرمندی که هدفش بیان مفاهیم عمیق معنوی و قدسی است، نمی‌تواند روشی واقع‌نمایانه اتخاذ کند، بلکه به روشی نمادین متوسل می‌شود. زیرا «شمایل‌نگاری به شکل نمادین به هنرمند این اجازه را می‌دهد تا در آرایه این‌گونه آثار توجه مخاطب را بیشتر متوجه برخی ویژگی‌های قدسی و جایگاه خاص ائمه اطهار و اولیا نماید» (افشاری و همکاران، ۱۳۸۹: ۳۷). اساساً همان‌طور که «بیان نمادین در هنر مقدس باید وجود داشته باشد» (بورکهارت، ۱۳۷۶: ۸)؛ هنرمند شیعی نیز برای بیان جنبه‌های مقدس شخصیت‌های شیعه، ناگزیر از متوسل شدن به نماد و نشانه‌ها و به‌کارگیری تمهیداتی است. تنها از این طریق است که هنرمند می‌تواند مفاهیم بلند و عمیق معنوی و باورها و روایت‌های قدسی موردنظر گفتمان شیعه را به تصویر کشد. از این حیث، این نگاره، هم از جنبه مضمونی و هم شیوه بیانی، گفتمان تشیع را منعکس می‌سازد. اما دو نگاره مربوط به نسخه‌های کلیات تاریخی و خاوران‌نامه، صرفاً نگاره‌هایی مذهبی هستند که دربرگیرنده مضمونی شیعی هستند؛ زیرا شمایل مقدسین شیعه در این دو نگاره، به شکلی تقریباً عادی و محدود به صورت کمی و مادی آنها به تصویر درآمده و در شیوه اجرا نیز با به‌کارگیری نمادها و شگردهای تصویری خاصی که گفتمان تشیع را منعکس سازد، روبه‌رو نمی‌شویم.

از سوی دیگر، ویژگی کانونی گفتمان تشیع و وجه تمایزش از سایر گرایش‌های مذهبی اسلام، تأکید بر جنبه تقدس‌گونه شخصیت‌های مقدس آن است که بدون در نظر گرفتن آن، در واقع گفتمان تشیع فرومی‌پاشد؛ این مفهوم مهم و کلیدی، در این دو نگاره به ظهور نرسیده است. در واقع، در این نگاره‌ها، شیوه‌ای مطلوب و مناسب برای بیان مضمون، مطابق با گفتمان

تشیع نیست. منظور از بیان مطلوب این است که بایستی میان شیوه بیان و حقیقت و محتوایی که بیان معرف آن است، نوعی تناسب وجود داشته باشد. به عبارت دیگر، این حقیقت شخصیت حضرت علی است که چگونگی تصویرسازی شمایل ایشان را تعیین می‌کند. باتوجه به گفتمان تشیع که حضرت را به‌عنوان انسان کامل معرفی می‌نماید، روش واقع‌نمایانه را نمی‌توان روشی مناسب برای بیان تصویری جنبه‌های قدسی و معنوی ایشان دانست.

بنا بر گفتمان تشیع و اهمیت بُعد معنوی و قدسی ائمه شیعه در این گفتمان، بایستی نگاره‌های بامضمون شیعی را از جنبه صورت (شکل) و محتوا سنجید. به‌طور کلی، صورت در تفکر اسلامی و شیعی، از اهمیت خاصی برخوردار است:

زان می‌نگرم به چشم سر در صورت

زیرا که ز معنی است اثر در صورت

(اوحالدین کرمانی، ۱۳۵۷: ۱۶۶)

صورت، جلوه خارجی معنایی درونی است و هر معنایی، صورت خاص خود را می‌طلبد؛ بنابراین، در هر اثر هنری برای به بندکشیدن معنی و محتوا، باید صورتی یافت که متناسب با آن معنی و محتوا باشد. به بیان دیگر، «همان‌گونه که "کبوتر با کبوتر، باز با باز"، "معنی" نیز با "صورت" ی پرواز می‌کند و به دام آن "صورت" ی درمی‌آید که از جنس آن است» (بینای مطلق، ۱۳۸۹: ۳۶). پس برای شناسایی و سنجش نگاره‌های شیعی نمی‌توان تنها به وجود مضمونی شیعی اکتفا کرد، بلکه معیار اصلی و مهم‌تر، تجلی گفتمان شیعی در محتوا و صورت آثار است. تجسم بخشیدن به مضامین شیعی و تصویرسازی شمایل شخصیت‌های مقدس شیعه، صورت خاص خود را می‌طلبد.

به بیان دیگر، اگر هنر اسلامی را برآمده از اندیشه و مبانی فکری و اعتقادی اسلام بدانیم که در فرم و محتوا متمایز از هنر سایر سرزمین‌هاست و در تعریف هنر اسلامی بپذیریم که «ویژگی هنر اسلامی این است که پیوسته با روح اسلام سازگاری داشته باشد» (بورکهارت، ۱۳۶۵: ۱۶)؛ در بیان ویژگی اصلی نگاره‌های شیعی نیز می‌توان اظهار داشت که نگاره‌های شیعی بایستی بیانگر گفتمان تشیع و در محتوا و صورت، متناسب با روح این گفتمان و مفاهیم اصلی آن باشند. به این معنا که در بیان مضمون موردنظر، باورها و روایت‌های این گرایش را مدنظر قرار داده و با انتخاب شیوه‌ای مناسب و متناسب، مفاهیم کانونی و اصلی گفتمان تشیع را (به‌خصوص ساحت قدسی ائمه) منعکس سازند. زیرا گفتمان تشیع مانند هر گفتمانی، ذهنیت عاملان بدان را در اختیار گرفته و نحوه

است. با این تفاسیر، همان‌طور که «برای آنکه بتوان هنری را مقدس نامید، کافی نیست که موضوع هنر از حقیقتی روحانی نشأت گرفته باشد، بلکه باید زبان صوری آن هنر بر وجود همان منبع گواهی دهد» (بورکهارت، ۱۳۷۶: ۷)، نگاره‌هایی شایسته عنوان شیعی هستند که علاوه بر بیان مضمون شیعی و یا به تصویر کشیده شخصیت شیعی، از نظر محتوایی و صوری (شکلی) نیز در راستای گفتمان تشیع بوده و مفاهیم اصلی آن را منعکس سازند. همان‌گونه که شاعر، از استعاره و کنایه و... بهره می‌برد، نگارگر نیز عناصر بصری و تصویری، نشانه‌ها، نمادها و تمهیدات تجسمی را به خدمت می‌گیرد (جدول ۱).

فکر و عمل فردی و اجتماعی آنان را شکل بخشیده و در تمامی جوانب زندگی آنان نمود عینی می‌یابد. آثار هنری و تصویری فارغ از این قاعده نیستند و گفتمان تشیع در آنها ظهور یافته و از این طریق، به بازتولید خود می‌پردازد. از این نظر، باینکه نگاره‌های نسخه‌های کلیات تاریخی و خاوران نامه، دربرگیرنده مضمونی شیعی هستند و در آنها یکی از جنبه‌های مثبت شخصیت حضرت علی به تصویر کشیده شده است، ولی روش بیانی اتخاذ شده در این نگاره‌ها، با محتوای قدسی و سرشار از معنویت شخصیت حضرت علی هم‌راستا نیست و روایت موردنظر گفتمان تشیع از فتح خیبر یعنی تأکید بر قدرت اعجاز‌گونه حضرت، بازنمایی نشده

جدول ۱. مقایسه محتوایی و شکلی سه نگاره

نگاره‌های فتح خیبر	روش شمایل‌سازی حضرت علی	روایت بازنمایی شده از واقعه و عمل حضرت	عناصر بصری و تصویری خاص	تمهیدات تجسمی به کاررفته	محتوای ظهور یافته	تناسب میان صورت و محتوای واقعه براساس گفتمان تشیع	گفتمان بازنمایی شده از واقعه
دوره تیموری (کلیات تاریخی)	واقع‌گرایانه و بدون هیچ عنصر نمادین	تاریخی، قهرمانی	وجود ندارد	وجود ندارد	قهرمانی، دلیری، غیر قدسی، روایی و توصیفی	وجود ندارد	کاملاً غیر شیعی (اهل سنت)
دوره ترکمن (خاوران نامه)	واقع‌گرایانه و نمادین: شعله‌های آتش دور سر	اسطوره‌ای، پهلوانی	اندازه پیکر، نقش و رنگ لباس حضرت، شعله‌های آتش	تأکید بر حضرت به وسیله اندازه، نقش و رنگ لباس در راستای روایت پهلوانی	اسطوره‌ای و پهلوانی، حماسی	به‌طور کامل تجلی نیافته است	غیر شیعی
دوره صفوی (فالنامه)	نمادین	اعجاز‌گونه و قدسی	روبند چهره، نقش و رنگ لباس، شعله‌های آتش، فرشته	تصویرسازی یکسان و یک‌شکل پیامبر و علی، قراردادن پاهای حضرت بر دست‌های فرشته	قدسی و معنوی بر مبنای گفتمان تشیع	به‌طور کامل تجلی یافته است	کاملاً شیعی

(نگارنده)

نتیجه‌گیری

در این مقاله نگاره‌های فتح‌خیبر مربوط به دوره‌های تیموری، ترکمن و صفوی برمبنای گفتمان تشیع مورد بررسی و تحلیل قرار گرفتند. گفتمان تشیع مجموعه‌ای منسجم از مفاهیم، باورها و روایت‌های خاصی است که هسته مرکزی آن، تعیین جانشینی حضرت علی توسط خداوند است. تأکید بر ساحت قدسی و کمال معنوی ائمه شیعه، از مهم‌ترین و اصلی‌ترین مفاهیم این گفتمان است. گفتمان تشیع، مانند هر گفتمانی، افکار، احساسات، گفتار و رفتار باورمندان بدان را تحت سیطره خود گرفته و به آنها شکل می‌دهد. همان‌طور که در آداب‌ورسوم و آیین‌های شیعیان دیده می‌شود، منطقاً و ضرورتاً در آثار هنری و نگارگری شیعی نیز این گفتمان عینیت و تحقق می‌یابد؛ بنابراین، در نتیجه این مطالعه و از منظر گفتمانی می‌توان گفت که ویژگی اصلی و مهم در شناسایی و سنجش نگاره‌های شیعی، بیان مضامین، مفاهیم و وقایع مورد نظر و تأکید تشیع، برمبنای گفتمان تشیع، به خصوص بازنمایی بُعد معنوی و ساحت قدسی شخصیت‌های مقدس شیعه است. این ویژگی مهم، با دوری گزیدن از روش واقع‌نمایانه و به واسطه کار بست عناصر بصری، نشانه‌ها، نمادها و تمهیدات تجسمی، می‌تواند به ظهور رسد. به بیان دیگر، در شناخت نگارگری شیعی نمی‌توان تنها به وجود مضمون یا شخصیتی شیعی اکتفا نمود، بلکه نکته مهم‌تر و شاخص اصلی این است که روش بیان، صورت (شکل) و محتوای نگاره‌ها، مطابق با گفتمان تشیع بوده و مفاهیم اصلی و مهم این گفتمان را منعکس نمایند. همان‌گونه که مشخص شد در نگاره فتح‌خیبر دوره صفوی، نگارگر با استفاده از نشانه‌ها، نمادها، تمهیدات تجسمی و تصویری خاصی مانند روبند چهره و شعله‌های آتش (به نشانه تقدس)، قراردادن پاهای مبارک حضرت علی بر روی دستان فرشته (به نشانه تکیه حضرت به نیرویی آسمانی و الهی)، تصویرسازی یکسان و یک‌شکل پیامبر و حضرت علی (به نشانه مقام و منزلت برابر آنها)، توانسته گفتمان تشیع را درباره واقعه فتح‌خیبر بازنمایی کند و قدرت الهی و معجزه‌گونه حضرت علی و کمال باطنی و ساحت قدسی ایشان را نشان دهد. از این رو، این نگاره را می‌توان نگاره‌ای شیعی دانست. در مقابل، بهتر است نگاره‌های فتح‌خیبر دوره‌های تیموری و ترکمن را صرفاً نگاره‌هایی مذهبی نامید که مضمونی شیعی را نشان می‌دهند. این نگاره‌ها به ترتیب برمبنای روایت تاریخی - قهرمانی و پهلوانی - اسطوره‌ای از واقعه فتح‌خیبر بازنمایی شده‌اند و از نظر صوری و روش بیانی، مناسب و متناسب با گفتمان تشیع و اصلی‌ترین مفهوم آنها یعنی جایگاه قدسی و کمال باطنی و معنوی حضرت علی مصور نشده‌اند و مخاطب را به فضای گفتمانی تشیع رهنمون نمی‌سازند. پیشنهاد می‌شود سایر هنرهای دارای مضامین شیعی، از منظر گفتمان تشیع مورد مطالعه قرار گیرند تا از این طریق، مطالعات کیفی در زمینه هنر شیعی توسعه یافته و مبانی نظری آنها گسترش یابد.

پی‌نوشت

۱. جلگه وسیع حاصلخیزی را که در شمال مدینه، به فاصله سی و دو فرسنگی آن قرار دارد، وادی خیبر می‌نامند و پیش از بعثت پیامبر، ملت یهود برای سکونت و حفاظت خویش در آن نقطه، دژهای هفت گانه محکمی ساخته بودند. از آنجاکه آب‌و خاک این منطقه برای کشاورزی آمادگی کاملی داشت، ساکنان آنجا در امور زراعت و جمع ثروت و تهیه سلاح و طرز دفاع، مهارت کاملی پیدا کرده بودند و آمار جمعیت آنها بالغ بر بیست هزار بود و در میان آنها، مردان جنگاور و دلیر فراوان به چشم می‌خورد. برای آگاهی بیشتر بنگرید به: یعقوبی، احمد بن اسحاق (۱۳۸۲). تاریخ یعقوبی، ترجمه محمد ابراهیم آیتی، ج ۲، تهران: انتشارات علمی فرهنگی، ص ۴۶.
۲. برای آگاهی بیشتر بنگرید به: طبری، تاریخ طبری، ترجمه ابوالقاسم پاینده، تهران: اساطیر، ج ۳، ص ۱۱۴۶.
3. Discourse
۴. از نظر شیعیان، این اصل ریشه در قرآن دارد که اهمیت آن را در گفتمان تشیع نشان می‌دهد. در آیه ۳۳ سوره احزاب آمده است: «خداوند این‌گونه خواسته که شما اهل بیت از هر گونه پلیدی و گناه به دور باشید». همچنین، این روایت شیعی، جایگاه بی‌بدیل ائمه شیعه را در گفتمان تشیع به خوبی نشان می‌دهد: «پیامبر (ص) فرمود: من و علی و فاطمه و حسن و حسین دوهزار سال قبل

از آن که خداوند آدم البشر را بیافریند در سراپرده عرش تسبیح خدا را می‌گفتیم و ملائکه به سبب ما تسبیح خدا را می‌گفتند، هنگامی که خداوند حضرت آدم را آفرید به فرشتگان فرمان داد او را سجده کنند، ولی به ما امر نفرمود... پس فرشتگان همگی سجده کردند به جز ابلیس... و خداوند به او فرمود: آیا تکبر کردی یا از عالیین (برترین‌ها) هستی و مقصود از عالیین همین پنج نفر بودند که اسامی آنها در سراپرده عرش نوشته شده است» (شیخ صدوق، ۱۳۷۲: ۳۱).

۵. به‌طور مثال، شیعیان نام ائمه را بدون ذکر سلام بر آنها به زبان نمی‌آورند یا با کشیدن برخی اشیاء مثل تسبیح بر ضریح ائمه، آنها را متبرک می‌کنند.

۶. «تمهیدات تجسمی، مجموعه‌ای از عوامل تجسمی از قبیل عناصر بصری یا تصاویر هستند که به‌قصد رساندن یک تأثیر یا مجموعه‌ای از تأثیرات خاص به کار می‌روند و شناخت عملکرد آنها به تفسیر آثار کمک شایانی می‌نماید» (جنسن، ۱۳۸۸: ۲۳)؛ زیرا هنرمند، پیام اثر را با به‌کارگیری عناصر بصری و ایجاد نوآوری در قالب تمهیدات تجسمی باز می‌نماید. تمهیدات تجسمی از تنوع زیادی برخوردارند. خط، رنگ، شکل، اندازه، دوری و نزدیکی عناصر تصویری، تجمع و پراکندگی عناصر، موقعیت فضایی و ترکیب‌بندی، از اجزای اساسی انواع تصاویر به شمار می‌روند که هنرمند می‌تواند با دخل و تصرف در این عناصر و به‌کارگیری نشانه‌ها و نمادها، تصاویری خلق نماید که بیانگر تفسیرهای موردنظرش باشد. اساساً، تمهیدات تجسمی، روایت و گفتمان موردنظر هنرمند را عیان می‌سازند.

۷. از قدیمی‌ترین و معتبرترین این پژوهش‌ها، می‌توان به «نقاشی در اسلام» از توماس آرنولد، «نقاش مسلمان و الوهیت» از ثروت عکاشه و «زندگی پیامبر، نسخه مصور» اثر یرسیلا ساسک، اشاره نمود که در آنها، مباحثی در زمینه جایگاه تصویرسازی در دنیای اسلام مطرح شده و شیوه‌های تصویرسازی زندگی پیامبر مورد مطالعه قرار گرفته است.

8. John Renard

9. Islam and Heroic Image: Themes in Literature and Visual Arts

10. The art and material culture of Iranian shiism

11. Falname: The book of Omen

12. Laclau

13. Mouffe

۱۴. این کتاب در مورد تاریخ عمومی دنیاست که از زمان آدم تا سلسله شاهرخ در سال ۸۳۱ ه.ق. را در برمی‌گیرد.

۱۵. برای شناخت ویژگی‌های سبک‌های نگارگری ایران بنگرید به: پاکباز، روئین، نقاشی ایران از دیرباز تا امروز، تهران: نارستان.

۱۶. در نقاشی‌های قهوه‌خانه‌ای نیز اگرچه چهره ائمه نمایش داده شده، اما روشی آرمان‌گرایانه و نمادین به کار گرفته شده است تا جنبه معنوی آنها مخدوش نشود. البته بحث این مقاله محدود به نگارگری ایرانی است و می‌توان نقاشی قهوه‌خانه‌ای را در پژوهشی جداگانه تحلیل گفتمانی کرد. زیرا این شیوه نقاشی از چندین جنبه (هنرمند، سفارش‌دهنده و کاربرد)، با نگارگری ایرانی متفاوت بوده و در فضای اجتماعی و گفتمانی خاصی به وجود آمده است.

۱۷. فالنامه، نسخه‌ای با درون‌مایه فال و پیشگویی است که ۲۸ نگاره از آن به‌صورت پراکنده در مجموعه‌های متعدد نگهداری می‌شود. مضامین این نسخه دربرگیرنده مجموعه‌ای از قصه‌های قرآنی، وقایع اسلام و تشیع و قصه‌های مذهبی است. در مورد زمان تولید این نسخه گفته می‌شود: علاقه شاه‌تهماسب به نقاشی در میانه سده دهم هجری تحت تأثیر توبه نوح سال ۹۶۳ ه.ق که طی آن شاه سوگند خورد گرد مناهی نگردد، کاهش یافت. از این‌رو، از دهه ۹۵۷ ه.ق به بعد، تنها سفارش عمده دربار کتاب‌آرایی نسخه فالنامه بود.

۱۸. در متن فالنامه اشاره‌ای به چگونگی واقعه خیبر نشده است. در این زمینه نگارگر از آزادی عمل برخوردار بوده و متأثر از گفتمان رایج در جامعه بوده است. این گفتمان در کتاب انیس المومنین که در زمان شاه‌تهماسب نگارش یافته، دیده می‌شود: «حضرت رسالت با هزار و چهارصد کس به غزای خیبر توجه نمود و در پای قلعه قموص که سخت‌ترین قلاع خیبر بود، یک روز رایت را به آبی بکر داده او را به جنگ فرستاد؛ آبی بکر از جنگ گریخت. روز دیگر رایت به عمر بن خطاب داد، او نیز گریخت. بعد از آن پیامبر صلی‌الله علیه و آله فرمود... به خدا سوگند که هر آینه فردا رایت اسلام را به مردی دهم که خدا و رسول خدا را دوست دارد و خدا و رسول خدا او را دوست دارند و ستیزنده ناگریزنده باشد و مفتوح سازد خدای تعالی این قلعه را به دست او... روز دیگر حضرت پیغمبر صلی‌الله علیه و آله، امیرالمؤمنین را طلبید... رایت را به مولای متقیان داد و آن جناب به در قلعه رفت. مرحب خیبری را با چند یهود بی‌باک به جهنم فرستاد و یهودیان، [که] از قلعه بیرون آمده بودند، فرار نمودند. حضرت امیرالمومنین به قوت ربّانی و نصرت سبحانی، در خیبر را که از سنگ بود از جای برکنده سپر ساخت و تا قلعه را مسخر نگردانید، در از دست نینداخت» (حموی، ۱۳۸۰: ۳۰).

منابع و مأخذ

- آیت‌اللهی، حبیب‌الله و شیرازی، علی اصغر (۱۳۸۶). شمایل‌سازی و شمایل‌آفرینی، فصلنامه نگره. (۴)، ۲۸-۱۳.
 - اوحدالدین کرمانی، حامد ابن‌ابی‌الفخر (۱۳۵۷). شاهد دل. ترجمه پیتر لمبرن ویلسون و مانوئل ویشر، تهران: انجمن حکمت و فلسفه ایران.
 - افشاری، مرتضی؛ آیت‌اللهی، حبیب‌الله و رجبی، محمدعلی (۱۳۸۹). بررسی روند نمادگرایی شمایل‌ها در نگارگری اسلامی از منظر نشانه‌شناسی، دو فصلنامه مطالعات هنر اسلامی. (۱۳)، ۵۴-۳۷.
 - انوری، سعید (۱۳۸۱). مقدمه خاوران‌نامه ابن‌حسام خوسفی بیرجندی. تهران: وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی.
 - بروجردی، سیدابراهیم (۱۳۶۶). تفسیر جامع، جمع‌آوری شده از تفسیر امام علیه‌السلام و عیاشی. تهران: صدرا.
 - بینای مطلق، سعید (۱۳۸۹). جایگاه صورت در هنر دینی، دو فصلنامه جاویدان خرد. (۴)، ۴۷-۳۳.
 - پاکباز، روئین (۱۳۷۹). نقاشی ایرانی از دیرباز تا امروز. تهران: نارستان.
 - بروجردی، سیدابراهیم (۱۳۶۶). تفسیر جامع، جمع‌آوری شده از تفسیر امام علیه‌السلام و عیاشی. تهران: صدرا.
 - بورکهارت، تیتوس (۱۳۶۵). هنر اسلامی. ترجمه مسعود رجب‌نیا، تهران: سروش.
 - _____ (۱۳۷۶). هنر مقدس. ترجمه جلال ستاری، تهران: سروش.
 - حکمت، نصرالله (۱۳۸۴). حکمت و هنر در عرفان ابن‌عربی. تهران: فرهنگستان هنر.
 - حموی، محمد بن اسحاق (۱۳۸۶). انیس المؤمنین. تصحیح میرهاشم محدث، تهران: بین‌الملل.
 - جنسن، چارلز (۱۳۸۸). تجزیه و تحلیل آثار هنرهای تجسمی. ترجمه بتی آواکیان، تهران: سازمان تدوین و تألیف کتب علوم انسانی دانشگاه‌ها (سمت).
 - رسولی محلاتی، سیدهاشم (۱۳۷۵). زندگانی امیرالمؤمنین (ع). تهران: فرهنگ اسلامی.
 - دیلمی، حسن بن محمد (۱۳۷۷). ارشادالقلوب. ترجمه عبدالحسین رضایی، تهران: اسلامیه.
 - سجودی، فرزانه و قاضی‌مرادی، بهناز (۱۳۹۱). تأثیر گفتمان مشروطیت بر هنجارهای تصویری دوره قاجار، فصلنامه جامعه‌شناسی هنر و ادبیات. سال چهارم، (۱)، ۹۳-۱۲۲.
 - سلطانی، سیدعلی اصغر (۱۳۸۳). گفتمان به‌مثابه نظریه و روش، فصلنامه علوم سیاسی. (۲۸)، ۱۷۶-۱۵۳.
 - _____ (۱۳۸۴). قدرت، گفتمان و زبان. تهران: نی.
 - _____ (۱۳۸۶). تحلیل گفتمانی فیلم‌های سیاسی-اجتماعی؛ نگاهی به پارتی سامان مقدم، فصلنامه انجمن ایرانی مطالعات فرهنگی و ارتباطات. (۹)، ۱۶-۱.
 - شایسته‌فر، مهناز (۱۳۸۴). هنر شیعی، عناصر هنر شیعی در نگارگری و کتیبه‌نگاری تیموریان و صفویان. تهران: مؤسسه مطالعات هنر اسلامی.
 - شیخ صدوق، محمد بن علی (۱۳۷۲). فضائل‌الشیعه. ترجمه امیر توحیدی، تهران: زواره.
 - شیخ مفید، محمد بن محمد (۱۳۸۸). ارشاد، سیره ائمه اطهار. ترجمه سیدحسن موسوی مجاب، تهران: سروش.
 - شوان، فریتیهوف (۱۳۷۲). اصول و معیارهای هنر جهانی، مجموعه مقالات مبانی هنر معنوی. ترجمه سیدحسین نصر، تهران: دفتر مطالعات دینی.
 - شهریار، محمدحسین (۱۳۵۵). کلیات دیوان شهریار. مجموعه پنج جلدی، تهران: سعدی شیراز، معرفت.
 - صداقت، فاطمه (۱۳۸۵). نسخه خطی خاوران‌نامه، شاهکار نگارگری مذهبی ترکمانان، دو فصلنامه مطالعات هنر اسلامی. (۴)، ۸۸-۱۰.
 - صفت‌گل، منصور (۱۳۸۱). ساختار نهاد و اندیشه دینی در ایران عصر صفوی. تهران: خدمات فرهنگی رسا.
 - شیرازی، عبدی‌بیک (۱۳۶۹). تکمله‌الاجبار. تصحیح عبدالحسین نوایی، تهران: نی.
 - محمدجعفری، سیدحسین (۱۳۸۹). تشیع در مسیر تاریخ. ترجمه سیدتقی آیت‌اللهی، تهران: فرهنگ اسلامی.
 - مجلسی، محمدتقی (۱۳۶۹). روضه‌المتقین. ج ۳، تهران: فرهنگ اسلامی.
- Farhad, M. (2010). Falname, The book of omen. London: Thames&Hudson.
 - Khosronejad, P. (2011). The art and material culture of Iranian shiism. London&New York: I.B.Tauris.
 - Renard, J. (1999). Islam and heroic image: themes in literature and visual arts. Georgia: Mercer university press.